Az esküdtek zavartan néztek össze.

— Bocsánat felség, — szólalt meg az Alsó, — ezt a verset nem én írtam és ezt nem is lehet rámbizonyítani. Még a nevem se áll rajta.

— Hogy nem írtad alá a nevedet, az csak súlyosbítja a dolgot, — mordult rá a király. — Ha nem sántikálnál valami rosszban, aláírtad volna, mint más tisztességes ember.

Általános taps volt a válasz ezekre a szavakra. Ez volt ma a király legelső mondása, aminek értelme is volt.

— A bűnösség tehát be van bizonyítva, — jelentette ki a királyné. — Üssétek le a . . .

— Semmi sincs bebizonyítva! — kiáltotta Alisz. — Hiszen még azt se tudjátok, miről szól a vers.

— Olvasd föl! — parancsolta a király.

Tapsifüles fölvette a pápaszemét. — Hol kezdjem, felség? — kérdezte.

— Kezdd az elején, — mondta a király ünnepélyesen. — De ha befejezted, akkor hagyd abba.

Halálos csönd lett. Tapsifüles pedig a következő verset olvasta:

Mondták nekem, hogy nála voltál ,
S ott engem említének.
Ő csupa jókat mondott rólam,
S azt is, hogy úszni félek.

Ő azt üzente, mért nem mentem,
(Hisz van igazság benne!)
Ha elhalaszthatná a dolgot,
Még akkor is mi lenne?

Én adtam egyet, ők meg kettőt,
Te adtál nékik hármat.
De visszakerült mindahány és
Megint csak rátok várnak.

Ha benn vagyunk e kényes ügyben,
— Ő épp így mondta ma:
Szabadok legyünk, mielőtt még
Rájön a rohama.

Én azt hiszem, mégis te voltál,
S e vélemény övé,
Csak akadályok tornyosúltak
Közém, közéd s közé.

Ne mondd el, hogy ő őt szerette
Ne áruld el magad,
Mindez közötted és közöttem
Örök titok marad.

— Ez a legfontosabb bizonyíték a mai napon! — mondta a király és vígan dörzsölte a kezét. — Nos, esküdt uraim . . .

— Ha közületek valaki meg tudja magyarázni ezt a verset, adok egy forintot jutalmul, — vágott közbe Alisz. Most már akkora volt, hogy senkitől sem kellett félnie. — Én azt mondom, hogy semmi értelme sincs.

Az esküdtek ieírták palatábláikra: — Azt mondja, hogy semmi értelme sincs. — Mindazonáltal senkisem vállalkozott az okmány megfejtésére.

— Ha nincs semmi értelme, — szólt a király, — akkor rengeteg munkát takarítunk meg, mert nem kell értelmet keresnünk benne. De mégis, — folytatta, miután a papirost térdén kiteregette és félszemmel rápislantott, —